ΕΤΟΣ ΙΓ'. Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1899 Ἀριθ. 597

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
3. Ὁδὸς Ὁμήρου 3.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π.μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐργασία Ε'. — τὸ Ἰδανικὸν (ὑπὸ Δος Ὄλγας Κούζη). — Ἕνωσις Ἑλληνίδων. Τμῆμα Νοσηλευτικόν. Μαθήματα νοσοκόμων. — Ἡ χειραφετημένη (ὑπὸ Μάϊας). — Αἱ ἀριστεύσασαι νέαι φοιτήτριαί μας. — Τὸ Θρησκευτικὸν μάθημα ἐν τῇ Ἐπαγγελματικῇ — Ἡ συναυλία τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας. — Συμφορά. — Ἀλληλογραφία. — Εἰδοποιήσεις. — Τὸ καθῆκον (ἐπιτυλλὶς ὑπὸ Δος Μαρίας Ζερβουδάκη). —

ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ε'.

«Ἐργαζομένη ἡ γυνή, ἀπὸ παιδὶ μὲν διὰ νὰ πλουτίσῃ τὸ πνεῦμά της, μεγάλη δὲ διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν οἰκογένειάν της καὶ μετριάσῃ τὰς δαπάνας τοῦ οἴκου της, τί ἐκέρδισεν αὕτη ὡς φῦλον καὶ τί ὡς ἄνθρωπος;»

Τόμος ὁλόκληρος ἠδύνατο νὰ γραφῇ εἰς ἀπάντησιν τῆς παραδοξολόγου αὐτῆς ἐρωτήσεως, τόμος ὁλόκληρος ἀπαριθμῶν τὰ καλὰ, ἅτινα ἡ ἐργασια ἐξησφάλισεν εἰς τὴν γυναῖκα καὶ ὡς φῦλον καὶ ὡς ἄνθρωπον.

Ἡ γυνή, κυρία μου, πρὶν νὰ ἐργασθῇ διὰ νὰ ἀναπτύξῃ τὸν νοῦν της καὶ ἐνδυναμώσῃ τὸ σῶμά της, ἦτο ἓν εἶδος οἰκοσίτου ζώου ἢ ἐπίπλου, τὸ ὁποῖον ὁ διὰ τῆς κτηνώδους φυσικῆς ἰσχύος ὑπερτερῶν ἀνὴρ μετεχειρίζετο ἢ ὡς ἄθυρμα ἢ ὡς σκεῦος. Εἰς ἀρχαιοτέραν μάλιστα ἐποχὴν ἐγίνετο συστηματικὸν κυνῆγι γυναικῶν ἀνὰ τὰ δάση, ὅπου διῃτῶντο αἱ διάφοροι φρατρίαι τῆς ἀρχεγόνου ἐποχῆς, ὅπως διοργανώνωται σήμερον τὰ κυνήγια τῶν ζώων. Πρὸς σύλληψιν αὐτῶν οἱ κυνηγοὶ κατέφερον κατὰ τῶν κεφαλῶν των βαρὺ διὰ ροπάλου ράπισμα, δι' οὗ τὰς καθίστων ἀναισθήτους. Ἔπειτα τὰς ἔσυραν ἀπὸ τὰ μαλλιὰ, τρέχοντες ἀνὰ τὰ δάση καὶ ἀπομακρυνόμενοι τῆς φρατρίας, εἰς ἣν ἀνῆκε τὸ θῦμα. Ἐὰν ἡ οὕτω συλλαμβανομένη ἀντεῖχεν εἰς τὸ ράπισμα τοῦ ροπάλου καὶ δὲν κατεκερματίζετο τὸ σῶμά της εἰς τὴν φορὰν τοῦ δρόμου τοῦ δεσπότου καὶ κυρίου ἀνδρὸς, τότε ἐλάμβανε θέσιν εἰς τὴν φυλὴν καὶ τεκνοποιοῦσα συνετέλει εἰς πολλαπλασιασμὸν τῶν μελῶν αὐτῆς. Ἀλλὰ καὶ πάλιν τὰ θήλεα τέκνα της, πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἐφονεύοντο ἢ ἐθάπτοντο ζῶντα, ὡς ἀνίκανα πρὸς ἐργασίαν.

Ἰδοὺ τί ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐν γένει καὶ τί ἦτο ἡ γυνὴ πρὸ τοῦ πολιτισμοῦ, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ ἐργασία καὶ τοῦ ὁποίου πολύτιμος καὶ πρώτιστος παράγων ὑπῆρξεν ἡ γυνή.

Τώρα, ἐὰν αἱ πρῶται καὶ ἀπώταται ἐκεῖναι μητέρες μας, δὲν ἀφυπνίζοντο βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον διὰ προσπαθειῶν τοῦ πνεύματος καὶ ἐξελίξεως τῶν αἰσθημάτων, — καὶ ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἡ πνευματικὴ καὶ ἡ ἠθικὴ ἀφύπνισις, τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἐργασία τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς; — καὶ ἐὰν δὲν καθίσταντο ἀπαραίτητοι εἰς τὸν ἄνδρα διὰ τῆς ἐργασίας τῶν βραχιόνων των, βεβαίως ἡ κυρία ἡ τρέμουσα σήμερον μήπως τὰ ἁβρὰ χέρια της χάσουν τὴν ἀπαλότητα καὶ τὴν γοητείαν των θὰ διετέλει ἀκόμη εἰς τὴν κτηνώδη ἐκείνην κατάστασιν καὶ θὰ ἐσύρετο ἀπὸ τὴν κόμην καὶ ἀπὸ φρατρίας εἰς φρατρίαν δούλη, ἢ σκεῦος τοῦ ἀνδρός. Τὰ θήλεα τέκνα της θὰ τὰ ἔβλεπε φονευόμενα παρὰ τοῦ τυράννου καὶ ἄρχοντος, ἀπαράλλακτα ὡς συμβαίνει σήμερον εἰς τὰ μικρὰ τῶν γάτων καὶ τῶν σκύλλων, καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία, εὐθὺς ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας θὰ καθίστατο ἀκατάλληλος πρὸς παραγωγὴν θὰ ἐφονεύετο καὶ θὰ ἐτρώγετο ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄρρενα τέκνα της.

Ὁ οἶκος τότε ὄχι μόνον δὲν θὰ ἦτο θερμοκήπιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ γυνὴ νὰ ζῇ ὡς σπάνιον ἄνθος καὶ ὡς ὀνειρεύεται τὴν ζωὴν ἡ ἐπιστέλλουσα, ἀλλὰ θὰ ἦτο ἀγρὸς ἔρημος γεμάτος ἀπὸ ἀκάνθας καὶ λίθους, εἰς τὸ μέσον τῶν ὁποίων μόνον βάνυσοι καὶ δηλητηριώδεις καὶ ἄσχημοι θὰ ἐβλάστανον θάμνοι. Καὶ οἱ θάμνοι αὐτοὶ θὰ ἦσαν, φεῦ! αἱ γυναῖκες, εἰς τὰς ὁποίας ὁ διὰ τῆς ἁγίας καὶ εὐλογημένης ἐργασίας ἐπιτευχθεὶς

πολιτισμός, τόσα μέχρι σήμερον παρέσχεν ἀγαθὰ καὶ τόσα ἐδώρησε μεγάλα δῶρα, ὥστε καὶ τῆς οἰκογενείας νὰ ἀποβοῦν αἱ δημιουργοὶ καὶ ἀκρογωνιαῖοι λίθοι καὶ τῆς προόδου αἱ πολύτιμοι παραστάτιδες καὶ τῆς κοινωνίας τὸ ὡραῖον ἐγκαλλώπισμα καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῶν ἐθνῶν τὸ ἐγκαύχημα καὶ σέμνωμα.

Ἡ ἐπιστέλλουσα ὅμως ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἰδίαν της ἐρώτησιν λέγει ὅτι ἡ γυνὴ χάνει διὰ τῆς ἐργασίας τὸ προνόμιον τοῦ κάλλους καὶ τῆς παρατάσεως τῆς νεότητος. Ἀλλ' ἡ γυνὴ θὰ ἦτο κἂν ὡραία, ἐὰν διὰ τῆς ἐργασίας δὲν ἀνέπτυσσε τὸ πνεῦμά της καὶ δὲν ἐμόρφωνε τὸν νοῦν της; Καὶ τί δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν αἴγλην, ἣν διαχύνει εἰς τὴν μορφὴν πνεῦμα ἀνεπτυγμένον καὶ τὴν γοητείαν καὶ τὴν ζωήν, ἣν ἀκτινοβολεῖ ὀφθαλμὸς ἐξωτερικεύων τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων ψυχῆς καλλιεργημένης εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ὡραίου; Ἄλλως τε μήπως τὸ κάλλος δὲν εἶναι καὶ αὐτὸ προϊὸν ἐξελίξεως τῆς φυλῆς, καὶ δὲν εἶναι παράγοντες αὐτοῦ ἀπαραίτητοι ἡ ὑγεία τοῦ σώματος καὶ ὁ ἐξευγενισμὸς τῆς ψυχῆς; Καὶ πῶς ἄλλως ἐπιτυγχάνονται καὶ τὰ δύο ἢ διὰ τῆς ἐργασίας;

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟΝ

Ἡ ἰδανική μας ζωή! Ὁποία χρυσῆ ὀπτασία! Πόσον ὡραῖα ὄνειρα ἐπλάττομεν, ὅτε μὲ ὅλην τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ θάρρος ἢ μᾶλλον τὴν θρασύτητα τῆς νεότητος, ἠτενίζομεν τὸ μέλλον. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἄλλοι ἀπέτυχον εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἰδανικοῦ των, δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτου ὅτι θὰ ἀποτύχωμεν καὶ ἡμεῖς!

Ἡ ἐλπὶς ἠγείρετο θριαμβευτικὴ ὑπεράνω τῶν μελαγχολικῶν προαισθήσεών μας. Ἡ ζωὴ ἦτο τόσον ὡραία, ὥστε καὶ ἡ ἁπλῆ συναίσθησις τῆς ὑπάρξεώς μας ἔφερε παλμοὺς ἀστάτου ἀπολαύσεως, καὶ ἐψιθυρίζομεν «ὡραία εἶναι ἡ ζωή».

Ναί! ὡραία εἶναι ἡ ζωή! τὸ παρὸν τόσον εὐχάριστον, τὸ μέλλον τόσο γλυκύ, ὁ κόσμος τόσον ὡραῖος καὶ ἡμεῖς ἀνυπομόνως ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας ὅπως δρέψωμέν τινα τῶν ὡραίων ἀνθέων, ἅτινα κοσμοῦσι τὴν ἀτραπὸν τοῦ μέλλοντος, ἢ ἔτι πλέον ἐπιθυμοῦντες νὰ μεταρσιωθῶμεν ἄνω τῶν ἀνθέων αὐτῶν καὶ παρασύρωμεν εἰς τὴν γῆν ἕνα τῶν ἀστέρων, οἵτινες λάμπουσιν ὑψηλά.

Καὶ . . . . . .

Τὰ ἔτη παρῆλθον καὶ εὑρισκόμεθα περὶ τὸ τέλος τῆς ἀτραποῦ τοῦ μέλλοντος· ὀλίγος δρόμος μᾶς μένει καὶ οἱ πόδες, οἵτινες τόσον ἀνυπομόνως ἤρξαντο αὐτοῦ, εἶναι κατάκοποι καὶ αἱ πρόθυμοι χεῖρες ἀπεναρκώθησαν ὑπὸ τοῦ γήρατος. Τὰ ἄνθη πρὸ πολλοῦ ἐμαράνθησαν, ἀλλ' οἱ ἀστέρες ἀκόμη λάμπουσιν ὑπεράνω ἡμῶν ἀνέφικτοι· δὲν ἠδυνήθημεν νὰ τοὺς πλησιάσωμεν καὶ ἐχλεύαζον τὰς ματαίας προσπαθείας μας, λάμποντες ἔτι φαεινότερον. Ἀλλ' ἔκτοτε παρῆλθε πολὺς καιρὸς· τώρα δὲν μᾶς χλευάζουσι πλέον, ἀλλὰ μᾶς προσκαλοῦσιν ὑψηλὰ μὲ τὸ γλυκύ των φῶς καὶ ψιθυρίζομεν: Εἶναι εὐτύχημα ὅτι ἀκόμη εὑρίσκονται ὑπεράνω ἡμῶν, διότι ἐὰν ἐν τῇ θρασύτητί μας τοὺς εἴχομεν παρασύρει, ἡ λάμψις των δὲν θὰ μᾶς παρηγόρει τώρα, καὶ μὲ ὅλον τὸν κάματον δυνάμεθα μετὰ βεβαιότητος νὰ βλέπωμεν ὑπεράνω τῆς ἀβεβαιότητος τῆς ζωῆς καὶ νὰ λέγωμεν «Ὡραία εἶναι ἡ ζωή!» Ναί! καὶ ὅτε ἀκόμη τὸ ἰδανικόν μας ἔχει συντριβῆ εἰς τὴς τραχεῖαν τριβὴν τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ ἡ σκληρὰ πραγματικότης ἔχει καταλάβει τὴν θέσιν τῶν χρυσῶν ὀνείρων, ἡ ζωὴ εἶναι ὡρία. Καὶ δὲν θὰ ἠθέλαμεν αἱ θλίψεις μας νὰ ἦσαν οὔτε κατὰ μίαν ὀλιγώτεραι, διότι ἡ ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ μόρφωσις ἐνίσχυσε τὴν πίστιν μας, ἀλλ' οὔτε θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἦτο κατά τι ταπεινότερον τὸ ἰδανικόν μας, μολονότι κατασυνετρίβη ἢ κατὰ ἓν ὀλιγώτερα τὰ χρυσᾶ μας ὄνειρα, διότι εἶναι ὠφέλιμον νὰ πλάττωμεν ἰδανικὰ καὶ νὰ πλάττωμεν ὄνειρα, ἐὰν ἐκ τῆς καταστροφῆς αὐτῶν διδαχθῶμεν νὰ ἀναμένωμεν μετὰ μεγαλειτέρου πόθου τὴν σταθερὰν πραγματικότητα τῆς τοῦ Θεοῦ αἰωνιότητος.

Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν — Ὄλγα Κούζη

ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Ἡ Ἕνωσις τῶν Ἑλληνίδων ἐπερύλασσε βεβαίως πολλὰς ἐκπλήξεις εἰς τὸ Ἑλληνικὸν κοινόν. Μετὰ τὴν εὐεργετικὴν κατὰ τὸν πόλεμον δρᾶσίν της, καθ' ἣν τόσος γυναικεῖος πληθυσμὸς ἀφυπνίσθη ἀπὸ τὸν λήθαργον τῆς τυπικῆς ζωῆς, τῆς κατὰ τὸ πλεῖστον ἀχρωματίστου καὶ πολὺ ὑποκειμενικῆς, ἤδη ἐξακολουθεῖ τὴν εὐεργετικὴν πορείαν της, ρυμοτομοῦσα νέας ὁδοὺς διὰ τὸ καλὸν καὶ διὰ τὴν πρόοδον.

Πλὴν τῶν σχολῶν, ἃς ἵδρυσε καὶ δι' ὧν πολυπληθεῖς νεάνιδες μορφώνονται εἰς πᾶσαν τέχνην καὶ πᾶν ἐπάγγελμα γυναικεῖον, εἴτε καὶ διδάσκαλοι καταρτίζονται, ὅπως ἀνταποκρίνωνται τελείως εἰς τὸ μορφωτικὸν ἔργον των, ἤρχισεν ἤδη καὶ τὸ νοσηλευτικὸν τμῆμα διὰ τῆς προέδρου αὐτοῦ δος Καλαποθάκη, ἰατροῦ, τὰ νοσηλευτικὰ μαθήματά του, τὰ ἀπευθυνόμενα ἰδίως εἰς πᾶσαν μητέρα οἰκογενείας, εἰς πᾶσαν γυναῖκα οἵας δήποτε κοινωνικῆς τάξεως, εἰς ἣν μοιραίως καὶ φυσικῶς ἐπιβάλλεται τὸ ἔργον τῆς νοσοκόμου.

Ὡς ἡ γυνὴ ἐν γένει ἐγεννήθη οἰκοδέσποινα, ἀπαράλλακτα ἐγεννήθη καὶ νοσοκόμος. Ἴσως μάλιστα δύναται νὰ ἀναθέσῃ τὰ οἰκοκυρικὰ καθήκοντά της εἰς ἄλλην, τὰ τῆς νοσηλείας ὅμως τέκνων ἢ συζύγου ἢ πατρὸς θὰ ἐκτελέσῃ αὐτοπροσώπως.

Τὸ ἥμισυ τῆς θεραπείας τῶν ἀσθενῶν κατορθοῦται διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς τρυφερᾶς περιθάλψεως, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε χεῖρες μισθωταὶ καὶ χεῖρες ξένων δύνανται νὰ ἐπιτελέσουν. Ἀλλ' ἡ ἀγάπη καὶ μόνη δὲν ἀρκεῖ διὰ τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ τόσον ὡραίου καὶ τόσον εὐγενοῦς αὐτοῦ καθήκοντος. Ἡ ἀγάπη ἄνευ στοιχειωδῶν καὶ ἀπαραιτήτων γνώσεων ἠμπορεῖ πολλάκις νὰ καταστῇ παραίτιος μεγάλων δυστυχημάτων.

Πολλάκις αἱ χεῖρες, αἱ ὁποῖαι θέλουν νὰ δώσουν τὴν ζωὴν καὶ νὰ ἀνακουφίσουν τὸν πόνον προσφιλοῦς, πάσχοντος, ἀσυνειδήτως δίδουν τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο τόσον ἐπαισθητὴ ἔχει καταστῇ παντοῦ ἡ ἀνάγκη τῆς μορφώσεως νοσοκόμων καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ ἰδίᾳ δὲν ὑπάρχει κόρη, ἡ ὁποία νὰ μὴ ἠκολούθησε μαθήματα νοσηλείας καὶ ἡ ὁποία νὰ μὴ ἐκτελῇ τὰς ἰατρικὰς διατάξεις μετ' ἀκριβείας καὶ αὐτηρότητος ἰατρικῆς.

Τὰ μαθήματα

Τὸ Νοσηλευτικὸν Τμῆμα τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων παρέχει σήμερον τὴν εὐεργετικὴν αὐτὴν εὐκολίαν εἰς πᾶσαν κόρην καὶ πᾶσαν κυρίαν. Ἡ πρόεδρος αὐτοῦ δὶς Καλαποθάκη, ἡ ἀριστοῦχος ἰατρὸς τῶν Παρισίων, ἤρχισεν ἀπὸ τῆς παρελθούσης Τετάρτης τὰ μαθήματά της διὰ σειρᾶς διαλέξεων ἐπὶ τῆς Παθολογικῆς Νοσηλείας εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Τμήματος.

Τὴν ἔναρξιν τῶν διαλέξεων τῆς δος Καλαποθάκη ἐτίμησε καὶ ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα, παρέστησαν δὲ πολλαὶ κυρίαι εἰς αὐτὴν καὶ δεσποινίδες, ἐγγραφεῖσαι ἤδη ὡς τακτικαὶ ἀκροάτριαι.

Ἡ δὶς Καλαποθάκη ἀφοῦ ἔξηρε τὸν σκοπὸν τῶν νοσηλευτικῶν μαθημάτων, τοῦ ὁποίου ἡ ὠφέλεια εἶναι διττῶς εὐεργετική, ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, ἐπραγματεύθη μετ' ἐπιστημονικῆς τελειότητος τὸ περὶ νοσηλείας τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ κεφάλαιον, διαιρέσασα αὐτὸ καταλλήλως καὶ παρασχοῦσα ἐντελεῖς ὁδηγίας διὰ πᾶν στάδιον καὶ πᾶσαν τῆς ἀσθενείας περίοδον.

Ἂν καὶ τὸ ἀκροατήριον τῆς δος Καλαποθάκη ἦτο ἀρκετὰ πολυπληθές, ἐγὼ ἐν τούτοις θὰ ἠυχόμην νὰ ἠκροῶντο τῶν σοφῶν συμβουλῶν της ὅλαι αἱ γυναῖκες τῶν Ἀθηνῶν, διὰ νὰ μὴ εἴπω τῆς Ἑλλάδος ὅλης. Διότι ποσάκις ἡ νόσος αὐτή, ἡ ὁποία κατὰ καιροὺς μαστίζει τὴν πόλιν μας, ἐπιφέρουσα τρομερὰς καταστροφὰς καὶ διασπείρουσα τὸν πόνον καὶ τὸ πένθος εἰς πολυπληθεῖς οἰκογενείας, ἠδύνατο νὰ περισταλῇ εἰς στενώτατον κύκλον καὶ νὰ ἐκλείψῃ, ἐὰν αἱ νοσηλεύουσαι μητέρες καὶ σύζυγοι ἐγνώριζον ὅτι ἔμαθον προχθὲς αἱ ἀκροασθεῖσαι τῆς Ἑλληνίδος ἐπιστήμονος κυρίαι.

Τὸ Νοσηλευτικὸν Τμῆμα τῆς Ἑνώσεως, πλὴν τῶν μαθημάτων τούτων, κατήρτισε καὶ *ὁμάδας κυριῶν ἐπισκεπτριῶν*, αἱ ὁποῖαι θὰ διαιρέσουν τὴν πόλιν εἰς τμήματα καὶ θὰ ἐπισκέπτωνται τοὺς πτωχοὺς ἀσθενεῖς κατ' οἶκον, παρέχουσαι τὰς νοσηλευτικὰς καὶ ὑγιεινὰς ὁδηγίας των εἰς τὰς πτωχὰς γυναῖκας τοῦ λαοῦ. Αἱ ὁμάδες αὗται θὰ ἀντιστοιχοῦν πρὸς «District nursing» τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ σωματεῖον «des Soins des malades pauvres à domicile». Ἡ συνεργασία αὕτη τῶν κυριῶν θὰ εἶναι πολύτιμος διὰ τοὺς ἰατρούς, τῶν ὁποίων αἱ διαταγαὶ θὰ ἐκτελῶνται μετ' ἐπιστημονικῆς ἀκριβείας.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀσθενεῖς θ' ἀνακουφίζωνται καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς θὰ διδάσκωνται πῶς νὰ προφυλάττωνται ἀπὸ τὴν νόσον καὶ πῶς νὰ ζῶσιν ὑγιεῖς. Τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα θ' ἀκούωσιν αἱ Κυρίαι εἰς τὸ Τμῆμα, θὰ τὰς καταστήσουν ἱκανωτέρας νοσοκόμους καὶ καταλληλοτέρας νὰ μεταδώσουν εἰς ἄλλας γυναῖκας τὰς γνώσεις, ἃς ἔλαβον· δὲν θὰ ἐπιφέρωσιν δὲ σύγχυσιν εἰς τὰς ἁρμοιβαίας σχέσεις τῶν κ.κ. ἰατρῶν καὶ τῶν κκ. ἐπισκεπτριῶν, διότι αἱ Κυρίαι θὰ διδαχθῶσιν ὅτι τῇ νοσοκόμου τὰ καθήκοντα δὲν συγκρούονται ποτὲ μὲ τὰ δικαιώματα τῶν ἰατρῶν, καὶ ὅτι ἡ ἀκριβὴς ὑπακοὴ εἶναι τὸ πρώτιστον τῶν καθηκόντων τούτων. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν θὰ εἶναι δυνατὸν ἐνταῦθα νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ σύστημα τῆς κατ' οἶκον νοσηλείας τῶν πτωχῶν, ὅπως ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ αἱ κυρίαι ἐπισκέπτριαι δὲν δύνανται νὰ ἀφιερώσωσιν ὁλόκληρον τὸν καιρόν των εἰς τοῦτο, θὰ ἔχωσιν ὅμως διαιρέσει τὴν ὑπηρεσίαν καθ' ἑβδομάδας διὰ τὴν ἐπίσκεψιν καὶ ἐπίβλεψιν καὶ ὁδηγίαν τῶν πτωχῶν οἰκογενειῶν. Ὡσαύτως δὲν θὰ ἐπισκέπτωνται μεταδοτικὰς νόσους, οἷον ὀστρακιάν, ἰλαρὰν κλπ.

Ἐπειδὴ οἱ πτωχοὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην συμβουλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑλικῆς τινος βοηθείας πρὸς ἐπιτυχῆ ἔκβασιν τῶν νοσηλευτικῶν καὶ θεραπευτικῶν μέσων, αἱ κ.κ. ἐπισκέπτριαι θὰ ἔχωσιν εἰς τὴν διάθεσίν των καὶ μερικὰ ἀναποφεύκτως ἀναγκαῖα σκεύη, οἷον διακλύσματα καὶ ἄλλα ἀγγεῖα, σινδόνας καὶ ὀθόνας, ἴσως δὲ καὶ τινὰ εἴδη τροφῆς ἀναγκαῖα, διὰ τὰς βαρυτέρας περιπτώσεις. Ἡ κ. Π. Τζιτζικλῆ, 15 ὁδὸς Πατησίων (Σύμβουλος τοῦ Τμήματος νοσηλείας καὶ ὑγιεινῆς), θὰ δέχεται εὐχαρίστως πᾶσαν δωρεὰν ἰδίως δὲ παλαιὰ λινὰ καὶ βαμβακερὰ ὑφάσματα. Ἐπειδὴ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας τῶν κυριῶν ἐπισκεπτριῶν θὰ ἔρχωνται καὶ αἱ πτωχαὶ λεχοί, αἵτινες ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ ἐγείρονται τὴν 3ην ἢ 5ην ἡμέραν μετὰ τὸν τοκετὸν διὰ νὰ πλύνωσι, διότι δὲν ἔχουσιν ἀρκετὰ ἐνδύματα καθαρὰ διὰ νὰ ἀλλάξωσιν αἱ ἴδιαι καὶ τὰ βρέφη των, καλὸν εἶναι νὰ ὑπάρχωσιν εἰς ἕκαστον τμῆμα τῆς πόλεως παρὰ ταῖς κ. κ. Ἐπισκεπτρίαις δέματα συνιστάμενα ἐκ σινδονῶν, ὀθονῶν καὶ ἀλλαγῶν ἐνδυμάτων διὰ τὰ βρέφη καὶ ἀσπρορρούχων διὰ τὰς λεχούς, ὥστε νὰ οἰκονομῶνται αὗται ἐπὶ 10—15 ἡμέρας μετὰ τὸν τοκετόν, χωρὶς ν' ἀναγκάζωνται νὰ πλύνωσι. Κατόπιν τὰ ἀντικείμενα, καλῶς πλυμένα καὶ ἀπολυμασμένα, θὰ ἐπιστρέφωνται εἰς τὰς κ. κ. Ἐπισκεπτρίας πρὸς χρῆσιν ἄλλων γυναικῶν.

Εἰς τὴν ἐναρκτήριον διάλεξιν ἐνεγράφησαν διὰ τὴν κατ' οἶκον νοσηλείαν τῶν ἀπόρων αἱ ἑξῆς κυρίαι:

Σταυροῦλα Πιερράκου, Μακρέθ, Σ. Χάϋμπελ, Χαλκοκονδύλη, Μανάρη, καὶ αἱ δες Ἑλένη Σούτου, Ἑλένη Μηλιώτου καὶ Αἰκ. Βάθη.

Δωρεὰς δὲ προσήνεγκαν:

Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα 1 κιβώτιον ἐδωδίμων (conserves alimentaires) διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀναρρωνύοντας.

Ἡ κυρία Μ. Κεφαλᾶ 4 σινδόνας, 3 τραπεζοπροθήκας, 1 κουβέρταν, 1 ἀδιάβροχον, 24 ὀθόνας καὶ ἄλλα χρειώδη διὰ τὸ νεογνόν, 1 κλῦσμα, 1 ἐπίπεδον ἀγγεῖον διὰ κλίνην, 1 θερμάστραν. Τὸ ἀνωτέρω ἀποτελεῖ *ἓν δέμα διὰ λεχώ*.

Ἡ κυρία Α. Στεκούλη σινδόνας καὶ πανία λευκά.

Ἡ παρατήρησις διακεκριμένου ἰατροῦ παρευρεθέντος εἰς τὴν 1ην διάλεξιν, τοῦ κ. Ι. Θωμοπούλου, εἶναι ὀρθοτάτη καὶ πρακτικωτάτη: Νὰ γίνῃ προσπάθεια ὑπὸ τῶν κυριῶν, νὰ φέρωσιν εἰς τὰ μαθήματα τῆς νοσηλείας γυναῖκας καὶ νεάνιδας ἐκ τῶν λαϊκῶν τάξεων, ὅπως αὗται διδαχθῶσι τὰ στοιχεῖα τῆς ὑγιεινῆς καὶ νοσηλείας καὶ ἐφαρμόζωσιν αὐτὰ ἐν τῷ ἰδίῳ οἰκογενειακῷ κύκλῳ.

Αἱ ἐπὶ τῆς Παθολογικῆς Νοσηλείας διαλέξεις γίνονται καθ' ἑκάστην Τετάρτην ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ ἐκπαιδευτικῷ τμήματι τῆς «Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων», ὁδὸς Λυκαβητοῦ. Ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα, διὰ ζητήσεως εἰσιτηρίου παρὰ τῷ θυρωρῷ.

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ κ Μεμιδὼρ εἰσήρχετο εἰς τὴν μικρὰν ἔπαυλιν τοῦ Τσαμλιτζᾶ. Δὲν θὰ

ἐξετάσωμεν πῶς ἐδικαιολόγησε τὴν ἐπὶ ὅλην σχεδὸν τὴν ἡμέραν ἀπουσίαν της ἐκ τῆς οἰκίας, διότι γυνὴ ὡς ἡ κ. Μεμιδὼφ εὕρισκε πάντοτε τρόπον νὰ κάμνῃ ὅ,τι ἤθελεν.

Εὗρε τὴν Μαρίαν κλινήρη, μὲ μικρὸν πυρετὸν, ἔδειξε διὰ τοῦτο ὑπερβολικὴν ἀνησυχίαν, ἠρώτησεν ἐὰν ἐκλήθη ἰατρὸς καὶ συνεβούλευσεν ἡ ἰδία ὅ,τι ἐνόμιζε καλόν.

— Δὲν πρέπει νὰ διαιωνίσητε τὴν διαμονήν σας ἐδῶ, εἶπεν εἰς τὸν υἱόν της. Εἴσθε εἰς τὸ βουνὸ καὶ ἐὰν αἴφνης παρουσιασθῇ ἀνάγκη σπουδαιοτέρα αὐτῆς, τί θὰ κάμετε; Ἔπειτα ὁ καιρὸς χαλᾷ. Τώρα ψυχαλίζει, μετ' ὀλίγον ἴσως θὰ ἔχωμεν μεγάλην βροχὴν καὶ ἡ ὑγρασία θὰ βλάψῃ τὴν ὑγείαν τῆς Μαρίας. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ ἔλθητε εἰς τὸ Σταυροδρόμι.

—Ἀλλ' ἐκεῖ κατ' ἀνάγκην θὰ χωρισθῶμεν ἢ θὰ βλεπώμεθα πολὺ ὀλίγον, ἀπήντησεν ὁ Κώστας. Ἐκτὸς ἐὰν εὕρες σύ, μητέρα μου, κανένα τρόπον νὰ γνωστοποιήσωμεν ἀμέσως τὸν γάμον μας, χωρὶς νὰ φοβούμεθα τοὺς κερκυνοὺς τῆς ὀργῆς τοῦ πατέρα.

Τὰ πράγματα θὰ διορθωθοῦν γρήγορα, ἂν θελήσῃ νὰ μᾶς βοηθήσῃ ἡ Mme Marie, εἶπε στρεφομένη πρὸς τὴν νύμφην της.

—Ὁ ἄνδρας μου ἔχει ἀναλάβει κάτι ὑποθέσεις της εἶπεν— ἐρυθριῶσα καὶ κλείουσα τὸ μάτι εἰς τὸν υἱόν της — καὶ πηγαίνει καὶ τὴν βλέπει συχνά. Ἐκεῖ ἠμπορεῖτε νὰ γνωρισθῆτε. Καὶ ἅμα σὲ γνωρίσῃ, θὰ σὲ ἀγαπήσῃ ὅπως καὶ ἐγώ. . . Τότε βλέπομεν τί θὰ χρειασθῇ νὰ κάμωμεν.

—Ἡ μητέρα ἔχει δίκαιον, εἶπεν ὁ Κώστας. Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τεθῇ ἓν τέρμα εἰς τὴν κατάστασιν αὐτήν. Αὔριον ἀμέσως νὰ καταβῶμεν.

Ἡ Μαρία ἦτο πολὺ ἀνήσυχος μὲ τὴν αἰφνιδίως ληφθεῖσαν αὐτὴν ἀπόφασιν τῆς κοινοποιήσεως τῶν γάμων των. Ἐγίνετο πολὺ νευρικὴ, μόνον μὲ τὴν ἰδέαν, ὅτι θὰ εἶχε νὰ κρύπτεται καὶ νὰ προσποιῆται καὶ νὰ λέγῃ ψεύματα, ὡς ἂν ἦτο ἔνοχος, ὡς ἂν εἶχε διαπράξει κανὲν ἔγκλημα. Ἕως τώρα ὅλη προσηλωμένη εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ τὰς συγκινήσεις τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς κοινῆς μετὰ τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ἠγάπα, ζωῆς δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ, ὅτι μοιραίως τὴν μίαν ἡμέραν ἢ τὴν ἄλλην θὰ ἤρχιζε τὴν ζωὴν αὐτὴν τοῦ ψεύδους καὶ τῆς προσποιήσεως.

Καὶ ἐνῷ μητέρα καὶ υἱὸς ἀντήλλασσαν σκέψεις περὶ τοῦ καλλιτέρου τρόπου, δι' οὗ ἤθελε προετοιμασθῇ ὁ κ. Μεμιδὼφ εἰς τὴν εἴδησιν αὐτήν, ἡ Μαρία ἐσκέπτετο: Τάχα διατί τόσαι προφυλάξεις καὶ τόσοι ἐνδοιασμοὶ διὰ τὸν τρόπον, μεθ' οὗ θὰ γνωσθῇ ὁ γάμος μας εἰς τὸν πενθερόν μου καὶ οὔτε ἡ ἐλαχίστη κἂν μνεία γίνεται διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς ἰδικούς μου γονεῖς θὰ κάμῃ ὁ γάμος αὐτός; Ἀλλὰ δὲν ἔχω λοιπὸν ἐγὼ καμμίαν ἀξίαν; δὲν λογαριάζομαι διόλου ὡς ἄνθρωπος; εἶμαί τι ὀλιγώτερον ἀπὸ μίαν οἱανδήποτε κούκλαν τοῦ Σταυροδρομιοῦ, ἡ ὁποία τίποτε ἄλλο δὲν θὰ ἔφερεν ὡς ἐφόδιον εἰς τὸν γάμον της ἀπὸ ὀλίγα χρήματα, ἀνεπαρκῆ πάντοτε διὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς πολυτελείας της καὶ τῆς ματαίας καὶ ἀσκόπου ζωῆς της.

Καὶ χωρὶς νὰ προσέξῃ, ἐὰν ὁ διάλογος τοῦ Κώστα μετὰ τῆς μητρός του εἶχε τελειώσει: Μὴ σκέπτεσθε πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦν νὰ γείνουν, ὅπως τὰ σχεδιάζετε. Πρὶν νὰ γίνῃ γνωστὸς ὁ γάμος μας ἐδῶ, θὰ γίνῃ γνωστὸς εἰς τοὺς ἰδικούς μου γονεῖς, προσέθηκε. Εἰς αὐτοὺς θὰ εἴπω τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς περιστροφὰς καὶ θὰ τὴν ἀποδεχθοῦν τὴν ἀλήθειαν αὐτήν. Ἐκεῖ θὰ ὑπάγω, φεύγουσα ἀπ' ἐδῶ, διὰ νὰ σώσω τοὐλάχιστον τοὺς τύπους, τοὺς ὁποίους μᾶς ἐπιβάλλει τὸ καθιερωθὲν καθεστός, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ σεῖς τόσην δίδετε σημασίαν εἰς τοὺς τύπους.

Ἡ κ. Μεμιδὼφ δυσηρεστήθη μὲ τὴν αὐθαίρετον αὐτὴν ἀπόφασιν τῆς νύμφης της, καὶ σχεδὸν ἐθεώρησε προσβολὴν διότι τόσον ὀλίγον ἀνεγνώριζε τὸ ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφέρον της καὶ τὴν γενναιότητα καὶ ἐπιείκειαν, μεθ' ἧς εἶχεν ἀποδεχθῆ τὴν εἴδησιν τοῦ γάμου τοῦ υἱοῦ της. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου ἡ ἰδέα τῆς ἀπομακρύνσεως τῆς Μαρίας ἐφαίνετο ἀνταποκρινομένη καλλίτερα εἰς τὰ σχέδιά της. Τίς οἶδε τί ἠδύνατο νὰ συμβῇ κατὰ τὸν χωρισμὸν αὐτὸν τῶν δύο συζύγων, διότι ἡ ἰδέα τοῦ διαζυγίου τὴν ἐβασάνιζε τώρα περισσότερον παρά ποτε. Ἤρκει ὅ,τι ἦτο δυστυχὴς σύζυγος, δὲν ἦτο δίκαιον νὰ γίνῃ καὶ δυστυχὴς μητέρα. Καὶ ὁ γάμος αὐτὸς κατέστρεφε τόσα ὄνειρα, ἐξηφάνιζε τόσας ἐλπίδας.

Ἀλλ' ὁ Κώστας ἀντελήφθη τὸ πρᾶγμα διαφορετικά. Δὲν ὑπέθεσεν ὅτι ἦτο δυνατὸν ἡ Μαρία νὰ ἐσκέπτετο νὰ ἀναχωρήσῃ μόνη καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ πλησίον του. Διὰ τοῦτο ἐχειροκρότησεν εἰς τὴν ἀπόφασίν της καὶ ἤρχισε νὰ κάμνῃ σχέδια διὰ τὸ μελετώμενον ταξείδιον.—Πῶς δὲν τὸ εἴχαμεν σκεφθῆ πρωτήτερα, εἶπεν. Ἀλλ' εἶναι θαυμασία ἡ ἰδέα αὐτή. Ἕνα ταξειδάκι ἕως τὰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας δὲν εἶχεν ἐπισκεφθῆ ποτέ. Μία γνωριμία μὲ τὴν οἰκογένειαν τῆς γυναικός του. Ὀλίγος καιρὸς διαμονῆς ὑπὸ τὸν ὡραῖον τῆς Ἑλλάδος οὐρανὸν καὶ παρὰ τὸν Παρθενῶνα, τὸν μεγάλον αὐτὸν βωμὸν τῶν ὡραίων μαρμάρων καὶ τῶν εὐγενῶν ἀναμνήσεων! Καὶ εἰς ἐποχὴν μάλιστα τοῦ χειμῶνος, ὅπου ἡ Κωνσταντινούπολις μὲ τὰς αἰωνίας βροχάς της καὶ τοὺς λασπωμένους δρόμους της μεταβάλλεται εἰς κόλασιν. Βεβαίως, ἀπ' ἐκεῖ θὰ ἀνηγγέλλετο ὁ γάμος των, χωρὶς νὰ σχολιασθῇ καὶ πολὺ αὐστηρῶς, διότι ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ ἀγαπηθοῦν οἱ δύο νέοι εἰς τὸ Σταυροδρόμι καὶ πολὺ σύμφωνα μὲ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τῶν αὐστηροτέρων νὰ τελέσουν τοὺς γάμους των εἰς τὴν πατρίδα τῆς κόρης μὲ τὴν ἔγκρισιν καὶ συγκατάθεσιν τῶν γονέων της. Ὁ κ. Μεμιδὼφ τί θὰ ἔλεγε; Θὰ δυσηρεστεῖτο ὀλίγον περισσότερον τοῦ συνήθους μὲ τὸν υἱόν του καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἐσυνείθιζε μὲ τὴν ἰδέαν αὐτήν. Αἱ ἀδελφαί του θὰ ἐθύμωναν, καὶ αὐταὶ ὀλίγον — ὄχι βέβαια ἡ Λέλα — καὶ ἐπὶ τέλους θὰ τὸ ἔπερναν ἀπόφασιν. Αἱ κυρίαι τοῦ Σταυροδρομίου θὰ ἐκακολογοῦσαν καὶ θὰ κατέκριναν δι' ὀλίγον καιρόν, μέχρις οὗ νέον γεγονὸς θὰ τὰς ἀπησχόλει ἐκ νέου.

Ἐφ' ὅσον ὁ Κώστας ἀπηρίθμει ὅλα τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ταξειδίου αὐτοῦ, ἡ μητέρα του κακῶς συνεκράτει τὴν στενοχωρίαν της.—Μὰ πῶς; θὰ ὑπάγῃς καὶ σὺ μαζῆ; ἠρώτησε. Ἀλλὰ δὲν σκέπτεσαι ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τόσον εὔκολα καὶ τόσον δυνατὰ ὅσον τὰ νομίζεις; Βεβαίως δι' ὀκτὼ ἡμέρας ἠμπόρεσα νὰ εἴπω ὅτι θὰ ἐπήγαινες εἰς τὸ κυνῆγι καὶ νὰ καθησυχάσω τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ διὰ τόσον καιρόν. . .

—Ὁ πατέρας μου ἐπιθυμεῖ τόσον νὰ μὲ ἴδῃ ἐνασχολημένον. Μὲ μέμφεται πάντοτε ὅτι δὲν ἐργάζομαι. Λοιπὸν θὰ τοῦ εἴπω ὅτι ἀναχωρῶ δι' ἐπιχείρησίν τινα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅτι..

Ἡ Μαρία ἤκουε τὴν μητέρα καὶ τὸν υἱὸν καὶ ὑπέφερεν. Αὐτὰ τὰ ψεύματα, αὐτὰ τὰ σχέδια τὴν ἐξώργιζον. Ἠννόει

τώρα ὅτι ἡ πενθερά της ἤθελε νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ ἠξόει ἀκόμη ὅτι τὸν γάμον αὐτὸν τὸν ἐθεώρει πολὺ κατώτερον τῆς φιλοδοξίας της. Ἡ ψυχή της ἡ ὑπερήφανος πάντοτε ἐπληγώνετο καὶ ἐὰν δὲν ἠγάπα τὸν Κώσταν τόσον πολύ, βεβαίως θὰ μετενόει διὰ τὴν ἀπόφασίν της.

—Ἀλλὰ διατί ὅλα αὐτὰ τὰ ψεύματα, φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν ἄνδρα της; Διατί θέλεις νὰ κρύψῃς ἀπὸ τὸν πατέρα σου ὅτι ἠγάπησες μίαν κόρην, τὴν ὁποίαν νομίζεις ἀξίαν νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά σου;

Ἡ κ. Μεμιδὼφ δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ περισσότερον.

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι οὔτε τόσον γενναῖοι, οὔτε τόσον ἐπιεικεῖς, ὅσον ἡμεῖς, Μαρία, τῆς εἶπε. Οἱ Φαναριῶται ἰδίως προσέχουν πολὺ εἰς τοὺς γάμους τῶν παιδιῶν των καὶ εἰς τὰς οἰκογενείας μὲ τὰς ὁποίας συγγενεύουν. Ἕνας Μεμιδὼφ . . .

Ὁ υἱός της, ὁ ὁποῖος εἶχε παρατηρήσει ὅτι ἡ Μαρία ὠχρία καὶ ἠρυθρία ἐναλλάξ, τὴν διέκοψεν ἀποτόμως. —Ἄφησε τὰς περγαμηνάς, μητέρα. Εἶναι ἡ αἰωνία σου μανία αὐτή! Καὶ πρίγκηψ ἐὰν ἤμην, ἡ Μαρία ἦτο ἀξία στέμματος. Διὰ νὰ διακόψῃ δὲ τὴν δυσάρεστον τροπὴν, ἣν ἔλαβεν ἡ ὁμιλία προσέθηκε: Θὰ πεινᾷς βέβαια ὅπως πεινῶ καὶ ἐγώ. Ἡ Μαρία δὲν ἔπιεν ἀκόμη οὔτε ἕνα ποτῆρι γάλα. Πρέπει νὰ ἐπισταθῇς ὀλίγον τὸ πρόγευμα, διότι ἡ Ἀρμένιτσα αὐτὴ δὲν εἶναι ἱκανὴ διὰ τίποτε.

Μητέρα καὶ υἱὸς ἐξῆλθον τότε μαζῆ διὰ νὰ φροντίσουν διὰ τὸ φαγητὸν καὶ ἡ Μαρία ἔμεινε μόνη μὲ τὰς σκέψεις της. Ἡ ταπείνωσις τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποστῆ πρὸ ὀλίγου εἶχε πληγώσει ἐπωδύνως τὴν ὑπερήφανον ψυχήν της. Ἐφ' ὅσον ἀνέτεμνε τὴν ὕπαρξιν της καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὸ παρελθόν της τὸ χθεσινὸν καὶ τὸ παρελθόν της τῶν παιδικῶν της χρόνων, ἐφ' ὅσον ἀνεμέτρα τὴν βιοπάλην, ἐξ ἧς εἶχεν ἐξέλθει νικήτρια καὶ δημιουργὸς τοῦ ἐγώ της, ἐφ' ὅσον ἀνεμιμνήσκετο τοὺς θριάμβους της εἰς τὴν Ρώμην καὶ τὴν ἐκτίμησιν καὶ ὑπόληψιν ἣν τῆς ἀπένειμαν ἐκεῖ ἀληθεῖς εὐγενεῖς μὲ τίτλους καὶ περγαμηνὰς αὐθεντικῆς ἀρχοντίας ἠτθάνετο ὅτι ἡ πενθερά της δὲν ἐδικαιοῦτο νὰ θεωρῇ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ της κατώτερον τῆς τάξεως καὶ τῆς περιωπῆς του. Εὔξευρε τὰ μελετώμενα συνοικέσια διὰ τὸν Κώσταν καὶ εἶχεν ἐννοήσει ἐκ τῆς μικρᾶς ἤδη πείρας της ἐν τῇ ζωῇ ὅτι μόνον ὁ πλοῦτος βαρύνει ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τῶν τιμῶν καὶ τῆς ὑπολήψεως τὴν κοινωνίας ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἔζη. Ἀλλ' ἐὰν αἱ ὑποψήφιοι τῆς πενθερᾶς της νύμφαι ἦταν πλούσιαι, μήπως τὸ ἰδικόν της εἰσόδημα ἦτο μικρόν; Καὶ δὲν ἦτο τίτλος τιμῆς καὶ πλοῦτος; ἀναφαίρετος ἡ καλλιτεχνικὴ ἰδιοφυΐα της; καὶ δὲν ἦτο κεφάλαιον μέγα καὶ ἀνωτέρα πάσης ἄλλης περγαμηνῆς ἡ ἰδική της εὐγένεια, ἣν εἶχε διὰ τῆς ἰδίας ἀξίας καὶ διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς ἀποκτήσει;

Μέσα εἰς τὴν ψυχήν της ἠτθάνθη τότε μίαν μεγάλην ἀηδίαν διὰ τὸ γελοῖον κοινωνικὸν καθεστὸς καὶ μίαν ὑπερτάτην περιφρόνησιν δι' ὅλους τοὺς μωροὺς καὶ ταπεινοὺς, οἱ ὁποῖοι εἰς τόσον εὔθραστα θεμέλια βασίζουν τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς. Δεν ἐμνησικάκει κατὰ τῆς πενθερᾶς της, διότι ἦτο καὶ αὐτὴ θῦμα τῶν κοινωνικῶν μωριῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν προλήψεων, ἂν καὶ εἶχε τώρα τὴν προκίσθησιν καὶ σχεδὸν τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ γυναῖκα αὐτή, ἡ κατ' ἐπιφάνειαν τόσον

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

Τὴν δεκάτην Ἰανουαρίου του 1871 εἰς μίαν μικρὰν μονήρη καλύβην ἐπὶ τῆς ἀπὸ Grand-Lucé εἰς Mans ὁδοῦ, γραία τις καθημένη πλησιον τῆς ἑστίας διώρθωνε περιπόδια ὑπὸ τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν τῆς ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμαμένης λυχνίας.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐσταμάτα μὲ τὸ ψαλίδιον ἢ μὲ τὴν βελόνην εἰς τὴν χεῖρα, διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν βοήν, ἥτις εἰσήρχετο διὰ τῆς καπνοδόχης· χύτρα τις ἔνα διατηρῇ τὸ ἐν αὐτῇ φαγητὸν θερμόν, εἶναι πλησίον τῆς ἑστίας· εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ πενιχροῦ δωματίου, μικρὰ ξυλίνη τράπεζα μὲ ὀλίγα πέριξ ψάθινα καθίσματα, εἶναι ἐστρωμένη μὲ τὰ χρειώδη διὰ δύο πρόσωπα μολύβδινα σκεύη.

Ἡ γραῖα εἶναι ἀνήσυχος. Ὁ Ἰάκωβος ὁ υἱός της ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν πρωΐαν διὰ τὸ Grand-Lucé καὶ ἀκόμη δὲν εἶχεν ἐπιστρέψει. Εἶναι χήρα καὶ εἶχε χάσει τέσσαρα τέκνα, μόνον δὲ ὁ Ἰάκωβός της τῆς εἶχεν ἀπομείνει, τὸ νεώτερον τῶν τέκνων της, δέκα ἐννέα ἐτῶν. Ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ παρηγορία της, τὸ στήριγμά της, ἀλλὰ δυστυχῶς, ἦτο εἰς ὀκνηρός, εἰς ἄστωτος, διὰ τὸν ὁποῖον προησθάνετο κακὸν τὸ μέλλον.

Ἦτο πολὺ ἀνήσυχος· ὅλην τὴν πρωΐαν ἤκουε τὰ πυροβόλα νὰ κροτοῦν· ἡ στρατιὰ τοῦ λείγγρος εἶναι ἔμπροσθεν τοῦ Mans ἐμποδίζουσα τὴν δίοδον εἰς τὸν ἐχθρόν, ὁ δὲ μικρὸς οἰκίσκος μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἐσείετο ἀπὸ τὰς βόμβας αἵτινες ἔπιπτον. Ὁ υἱός της ὑπῆγεν εἰς τὸ Grand-Lucé διὰ νὰ μάθῃ νέα, τῆς εἶπε δ' ὅτι δὲν θὰ ἔμενε πολὺ ἔξω· ἤρκει μόνον νὰ μὴ συνήντησε Πρώσσους καὶ ἦλθεν εἰς φιλονεικίας, διότι ἦτο πολὺ φίλερις καὶ ὅταν ἦτο ὠργισμένος, τίποτε δὲν τὸν ἠμποδίζε, τίποτε δὲν τὸν ἐφόβιζε. Διὰ νὰ ἐκδικηθῇ δι' ἕνα λόγον ἢ διὰ μίαν χειρονομίαν, ἔπαιζε τὴν ζωήν του· εἶχεν ἄδικον λοιπὸν νὰ τὸν ἀφίσῃ νὰ ἐξέλθῃ· ἀλλ' ἦτο ἀμετάπειστος καὶ ὅταν ἔθαζεν ἓν πρᾶγμα εἰς τὸν νοῦν του ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ ἐκτελέσῃ.

Πλέκουσα ἐσκέπτετο αὐτὸ τὸ σραγεῖον, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται πόλεμος καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ διατί οἱ ἄνθρωποι εἶναι τόσον τρελλοί, διατί ν' ἀλληλοφονεύωνται; εἰς τί χρησιμεύει τὸ χυνόμενον αἷμα; ὅταν γίνῃ ἡ εἰρήνη οἱ νικηταὶ δὲν θὰ εἶναι πλουσιώτεροι, οἱ δὲ ἡττηθέντες, καταβαρυνόμενοι ὑπὸ τῶν φόρων, θὰ εἶναι πτωχότεροι Δὲν ἐννόει ποία διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἑνὸς κατακτητοῦ καὶ ἑνὸς κοινοῦ δολοφόνου, ἀφοῦ ὁ εἷς δὲν εἶναι παρὰ δολοφόνος χονδρικῶς, ὁ δὲ ἕτερος λιανικῶς. Ὁ Θεὸς, ἔλεγε, δὲν δίδει τὰ τέκνα εἰς τὰς μητέρας διὰ νὰ χρησιμεύσουν ὡς τροφὴ τῶν πυροβόλων.

Δὲν ἐγνώριζε διατί ἐκτυπῶντο. Ὁ υἱός της τῆς εἶχε μὲν ἀναγνώσει τὰς ἐφημερίδας αἵτινες ἀνέφερον, ὅτι ἡ Πρωσσία προσέβαλε τὴν Γαλλίαν, ὅτι οἱ Οὐλάνοι διέπραξαν παντὸς εἴδους ὠμότητας, ἀλλ' ὅλα αὐτὰ δὲν τὰ ἠννόει καλά· καὶ ἔπειτα, ἀφοῦ ὁ αὐτοκράτωρ των ἦτο αἰχμάλωτος, τί ἄλλο ἐζήτουν οἱ Πρῶσσοι; Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἠννόουν ν' ἀναχωρήσουν, ἔπρεπεν οἱ Γάλλοι νὰ διώξουν ἀπ' ἐκεῖ αὐτοὺς τοὺς ἀγρείους.

Κατόπιν ἀνεμνήσθη, ὅτι κατὰ τὴν παιδικήν της ἡλικίαν εἶχεν ἴδει Πρώσσους· ἀλλὰ τῆς ἦτο μία ἀνάμνησις συγκεχυμένη· εἶχεν ἀκούσει ἐπίσης ὅτι ὁ πατήρ της εἶχε φονευθῇ παρὰ Πρώσσου, διότι τὸν ἐρράπισε προσβληθείς. Τὸ ὡρολόγιον ἐκτύπησε τὴν ἐννάτην ὥραν.

Ἐννέα ὧραι, εἶπε σηκωθεῖσα καὶ ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐπανῆλθε· τί ἔγεινε λοιπόν; ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ὅπως ἀκροασθῇ καλλίτερον, ἀλλ' ἕνεκα τοῦ παγεροῦ ψύχους ἠναγκάσθη νὰ εἰσέλθῃ πάλιν. Θερμανθεῖσα ἐπανήρχησε τὴν ἐργασίαν της, ὅτε ἐξαίφνης ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν ἀκροαζομένη συγκεχυμένας ὁμιλίας, αἱ ὁποῖαι ἐγίνοντο εἰς τὸν δρόμον. Ἦτο ὁ Ἰάκωβος;

Σηκωθεῖσα ἤνοιξεν ὀλίγον τὴν θύραν εἶχε δίκαιον· ἤκουσε καθαρὰ τὴν φωνὴν τοῦ υἱοῦ της ἀναμεμιγμένην μετὰ πολλῶν φωνῶν καὶ πατημάτων· ἐκεῖνοι οἵτινες ἤρχοντο ἐστάθησαν δέκα βήματα μακρὰν

καλή, θὰ ἦτο ἐχθρά της, θὰ εἰργαζετο εἰς τὴν καταστροφὴν τῆς εὐτυχίας της.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἀποθαρρυνθῇ καὶ νὰ ἀφήσῃ νὰ καταβληθῇ ἀπὸ τὴν πικρίαν, ἥτις ὑπερεξεχείλιζεν εἰς τὴν ψυχήν της, ἠσθάνθη ὅτι εἶχε τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὸ καθῆκον νὰ ὑπερασπισθῇ τὸ δίκαιόν της καὶ νὰ προστατεύσῃ τὸ μέλλον της. Καὶ ὡς ἵνα ἀνακτήσῃ νέας δυνάμεις, ὡς ἵνα ἑτοιμασθῇ διὰ τὴν πάλην, ὡς ἵνα σώσῃ δι' ὀλίγον ἀκόμη τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν χαράν, τὴν ὁποίαν ἐφαντάσθη ἐπιτηδείως, ὑπονομευομένην πέραν τοῦ τείχους, ὁ ὁποῖος τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τοῦ παρακειμένου δωματίου, ἔρριψεν ἀμέσως μακρὰν τὰ σκεπάσματά της, ἐσηκώθη, ἐνεδύθη περεττῶδῶς καὶ ἐφάνη ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ὡραία μὲ τὸ λευκόν της ἔνδυμα, μὲ τοὺς μαύρους κύκλους, οἱ ὁποῖοι ἐστεφάνωναν τὰ μάτια της καὶ μὲ τὴν πτυχὴν τῆς πικρίας, ἣν ἐσχημάτιζε τὸ κάτω χεῖλος τοῦ στόματός της.

(Ἕπεται συνέχεια) **Μάϊα**

ΑΙ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΣΑΙ ΝΕΑΙ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΙ ΜΑΣ

Νεαραί, εὐειδέσταται, γνωσταὶ διὰ τὴν δρᾶσίν των κατὰ τὸν πόλεμον, ὅπου ὡς σύμβουλοι τοῦ Νοσηλευτικοῦ Τμήματος τῆς Ἑνώσεως τῶν Ἑλληνίδων, εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ τῶν πρώτων, ὡς βοηθοὶ τοῦ ἐν Βόλῳ ἱδρυθέντος χειρουργείου τῆς Ἑνώσεως καὶ ὅπου καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου τόσον πολυτίμους παρέσχον τὰς ὑπηρεσίας των, αἱ δες Ἄννα Κατσίγρα καὶ Ἑλένη Ἀντωνιάδου ὑπέστησαν τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις των.

Εἰς πάντα τὰ μαθήματα ἠρίστευσαν· διὰ πᾶσαν τῶν κ.κ. καθηγητῶν ἐρώτησιν εἶχον καὶ τὴν κατάλληλον ἀπάντησιν, τέλος ἀπέδειξαν καὶ ἐπιστοποίησαν καὶ αὐταί, ὡς καὶ αἱ προκάτοχοί των ἀποφοιτήσασαι Ἑλληνίδες δοκτορέσσαι τοῦ Πανεπιστημίου μας, ὅτι ἡ γυνὴ ὄχι μόνον εἶναι ἐπιδεκτικὴ ἐπιστημονικῆς μορφώσεως, ἀλλ' ὅτι δύναται καὶ νὰ διακριθῇ μεταξὺ τῶν ἐπιστημόνων.

Καὶ αἱ δύο ἔλαβον τὸν βαθμὸν ἄριστα καὶ ἔτυχον τῶν θερμῶν συγχαρητηρίων καὶ τῶν συμφοιτητῶν των καὶ τῶν καθηγητῶν των. Ἡμεῖς αἱ ὁποῖαι ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἀγωνιζόμεθα τὸν ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ φύλου μας ἀγῶνα, ἡμεῖς αἱ ὁποῖαι ἠγωνίσθημεν ὅπως ἀνοιχθῶσιν εὐρεῖαι εἰς τὰς γυναῖκας αἱ πύλαι τοῦ πνευματικοῦ κόσμου, σφίγγομεν μετ' ἀγάπης καὶ χαρᾶς τὰς χεῖρας τῶν φίλων ἰατρισσῶν καὶ εὐχόμεθα εἰς αὐτὰς ἴσην ἐπιτυχίαν καὶ ἐν τῷ πρακτικῷ σταδίῳ των.

ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Ἕνεκα τῆς πληθύος τῶν συσσωρευθεισῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μαθητριῶν εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολήν, τὸ ἐνοικιασθὲν οἴκημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σκούφου, ἀρ. 7. δὲν ἦτο ἀρκετὸν νὰ τὰς περιλάβῃ. Διὰ τοῦτο προέβημεν εἰς ἐνοικίασιν νέας εὐρυχώρου οἰκίας κειμένης ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγχέσμου ἀρ. 3 ἔνθα μετερέρθη ἡ σχολὴ καὶ ἐν ᾗ ἐξακολουθοῦν τακτικῶς τὰ μαθήματα.

Ἡ Α. Σ. ὁ Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κατανοήσας τὸν εὐεργετικὸν σκοπὸν τῆς σχολῆς ἐπέδειξε μέγιστον ζῆλον ὑπὲρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς συστάσεώς της. Ποθῶν δὲ ὡς ἀληθὴς πνευματικὸς πατὴρ τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ νὰ μορφώνωνται αἱ μαθήτριαί μας κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἐνάρετοι καὶ ἠθικαὶ καὶ εὐσεβεῖς κόραι, δυνάμεναι νὰ ἀνταποκριθῶσιν εἰς τὸν ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ οἰκογενείᾳ προορισμόν των, εὐηρεστήθη νὰ ἀποστείλῃ διακεκριμένον ἱερέα καὶ ἑρμηνευτὴν τοῦ θείου λόγου, ὅπως ἀνὰ πᾶσαν Κυριακὴν τὴν 3ην μ. μ. ὥραν διδάσκῃ εἴς τε τὰς μαθητρίας τῆς σχολῆς καὶ τοῦ Κυριακοῦ Σχολείου ἐν ταύτῳ τὸ θρησκευτικὸν μάθημα.

Εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην ἐκφράζουν αἱ μαθήτριαι καὶ τὸ Διοικητικὸν συμβούλιον τῆς Σχολῆς τὴν θερμὴν εὐγνωμοσύνην των.

ΣΥΦΟΡΑ!..

Aux petits des oiseaux, Dieu
donne la pâture.
Racine.

Εἶχε μαυρίσ' ὁ οὐρανὸς κ' οἱ ἄνεμοι λυμένοι
τῆς γῆς ξεσχίζαν ἄπονα τὰ πληγωμένα στήθια . . .
Τὸ χιόνι ἔπεφτε πυκνό . . . ἡ νύκτ' ἀγριεμένη
Θαρροῦσες καὶ 'ξεφώνιζε τρεμουλιαστὰ — Βοήθεια ! . . —

— Κρύνω, μάννα, ἔλεγε παιδάκι μαραμένο
Σὲ μιὰ καλύβα φτωχική, ὅπου ἀχνὸ λυχνάρι
Ἐφώτα τὴν ἐρήμια της μὲ φῶς μισοσβυσμένο . . . .
Κ' ἐσφίγγουντ' ἀστῆς μάννας του τὴν ἀγκαλιὰ κουβάρι.

— Παιδί μου, τρέμεις ; δόσε μου τὰ κρυά σου χεράκια
ἡ παγωμένη μου πνοὴ λιγάκι τά ζεστάνῃ . . . .
Σφίξου καλὰ στὸ στῆθός μου ποῦ πότισαν φαρμάκια
ἡ πίκρες, καὶ ὁ πόνος σου, πουλάκι μου, θὰ γιάνῃ.

— Κρύνω, μάννα, σφίξε με στὸν κόρφον σου ἀκόμα . . .
ποὰ εἶναι τούτη ἡ φωνή, μαννίτσα μου, ποῦ κλαίει ;
Ἄχ, πῶς φοβοῦμαι! . . — Σφάλισε τὸ γλυκερό σου στόμα,
παιδί μου, δὲν εἶναι τίποτε, εἶν' ὁ βοριᾶς ποῦ πνέει.

Μὴ κλαῖς, ἄχ, μὴ ὁ πόνος σου τὰ στήθη μου σπαράζει,
παιδί μου, ἕνας ἄγγελος μὲ τὰ λευκὰ φτερά του
σταλμένος ἀπ'τὸν Ὕψιστο μ' ἀγάπη σὲ σκεπάζει...
γιατὶ ἐκεῖνος ἀγαπᾷ τὰθῶα πλάσματά του...

— Πεινῶ, μαννίτσα μου, πεινῶ, μαννίτσα μου κρυώνω,
θαρρῶ καὶ κομματιάζουνε τὰ σπλάχνα μου μαχαίρια ...
Πεινῶ, μαννίτσα μου, πεινῶ μαννίτσα μου παγώνω...
Καὶ ἔσφιγγε τὴ μάννα του μὲ τὰ ψυχρά του χέρια.

— Ἐκεῖνος, φῶς μου γλυκερό, ἐκεῖνος ποῦ φροντίζει
γιὰ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ ὅταν βαρὺς χειμῶνας,
σκεπάζει μ' ἄσπρο σάβανο τὴ γῆ, καὶ τὴν θερίζει
κρῦος βοριᾶς, κ' οὔτε σπυρὶ βρίσκεται στοὺς λειμῶνας.

Αὐτὸς παιδάκι μου φτωχό, αὐτὸς θὲ νὰ φροντίσῃ...
Καὶ ὅπως τρέφῃ τὸ πουλὶ μ' ἀνέλπιστη βοήθεια...
Θὰ θρέψῃ καὶ τὸ πλάσμα του καὶ θὰ τὸ ἐλεήσῃ
ἐνόσῳ πίστιν εἰς Αὐτὸν θὰ τρέφουμαι στὰ στήθια...

— Μάννα, πεινῶ, μουρμούριζε καὶ πάλι τὸ καϋμένο,
Κι' ὁ ὕπνος ἔγειγε γοργὸς τὰ βαρεμένα μάτια...
Τὸ ἔσφιγγε ἡ μάννα τοῦ σὲ στῆθος μαραμένο
καὶ μέσα ἡ κηδοῦλά της ἐγίνουντ' κομμάτια.

τῆς καλύβης, ὁ δὲ Ἰάκωβος μεθυσμένος ἔλεγε :

Δόσε εἴκοσι φράγκα περισσότερον καὶ θὰ σὲ ὁδηγήσω διὰ μέσου τοῦ δάσους. Δὲν σοῦ δίδω τίποτε πλέον, ἀπεκρίθη μία φωνὴ τραχεῖα μὲ ξένον τόνον· ἠξεύρεις πολὺ καλὰ τί σοῦ ὑπεσχέθην· λάβε τὰ δέκα χρυσᾶ νομίσματα καὶ βάδιζε ἐμπρός, ἄλλως θὰ εἴπω νὰ σὲ τουφεκίσουν ὡς σκύλλον.

Αἴ! κελά! δὲν εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ κάνητε τὸ πελληκάρι, διότι ἔχετε μίαν μακρὰν σπάθην καὶ φίλους· Πιστεύετε ὅτι θὰ κινδυνεύσω νὰ μὲ τρυπήσουν οἱ Γάλλοι διὰ διακόσια φράγκα ; Ἄ ! ὄχι· σᾶς βεβαιῶ.

Λοιπὸν ἀρνεῖσαι ;

Ἡ δυστυχὴς γραῖα ἤκουσε τότε τὸν τριγμὸν πολυκρότου· ἤρχισε νὰ τρέμῃ ἕτοιμος νὰ ἐφορμήσῃ.

Καλά, καλά, κύριε ἀξιωματικέ, μὴν ἀστεΐζεσαι μὲ αὐτὸ τὸ παιγνιδάκι· λοιπὸν θέλετε νὰ σας ὁδηγήσω εἰς τὸ Τουιλερὶ διὰ τῆς συντομωτέρας ὁδοῦ ; θέλετε νὰ διέλθητε ἀπὸ τὸ Mans διὰ νὰ τοὺς συλλάβητε ;

Ναί, καὶ ἄς σπεύδωμεν διότι δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν. Γρήγορα εἰς τὸν δρόμον !

Δόσατέ μου εἴκοσι φράγκα περισσότερον διὰ νὰ πίω εἰς τὴν ὑγείαν σας.

Ἄθλιε ! δὲν ἔπιες ἀρκετά ;

Γνωρίζετε ὅτι ὁ δρόμος μὲ ἔκαμε νὰ διψάσω, ὥστε θέλω νὰ πίω λιγάκι διὰ νὰ βλέπω καλλίτερα.

Πάρε ! ἰδού, ἀλλὰ γρήγορα διὰ νὰ τελειόνωμεν.

Σᾶς εὐχαριστῶ· ἰδοὺ τὸ σπίτι μου· θὰ ὑπάγω αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς γὴν γραῖαν μητέρα μου, διότι δὲν εἶναι καθόλου παράδοξον, ἀφοῦ πρῶτον σᾶς ὁδηγήσω, ἔπειτα νὰ μὲ φονεύσητε διὰ νὰ τὰ πάρητε ὀπίσω.

Ἀχρεῖε ! βάδιζε· σοῦ προλέγω, ὅτι ἂν ἐπιχειρήσῃς νὰ δραπετεύσῃς θὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μὲ ἐμέ.

Ἡ γραῖα τὸν ἤκουσε ἐρχόμενον· ἦτο κατατρομαγμένη.

Πῶς ; ὁ υἱός της ; ὁ Ἰάκωβός της ἦτο τόσον ἄτιμος, ὥστε νὰ προδώσῃ τὴν πατρίδα του ; διὰ μερικὰ χρυσᾶ νομίσματα ὑπηρέτει αὐτοὺς τοὺς βρωμεροὺς Πρώσσους, οἵτινες ἤθελον νὰ συλλάβουν αἰφνηδίως τοὺς Γάλλους ; Ἀλλὰ πράγματι εἶναι εἰς κακοῦργος. Ἀλλ' ὄχι δὲν θὰ ὑπάγῃ ! Ἡ μήτηρ του, ἡ κόρη ἐκείνου, ὅστις ἐφονεύθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ ποτέ. Ὑπομονὴ ὅτι ἦτο ὀκνηρός, μέθυσος, ἄσωτος, ἀλλὰ προδότης τῆς πατρίδος του ! ὄχι ποτὲ, νὰ εἶναι μήτηρ ἑνὸς Ἰούδα ! αἶσχος! καλλίτερον ν' ἀπέθνησκε.

Ὁ Ἰάκωβος εἰσῆλθε κλονιζόμενος.

Αἴ μητέρα ! ἰδέ· λέγεις ὅτι δὲν κερδίζω ποτὲ οὔτε ἓν σολδίον· παρατήρησε· καὶ τῆς ἔρριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μίαν φοῦχταν χρυσῶν νομισμάτων γελῶν βλακωδῶς. Δὲν λέγεις τίποτε !

Ὁ Πρῶσσος ἀξιωματικὸς ἦτο ὄρθιος ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, κρατῶν ἐν πολύκροτον καὶ ἕτοιμος νὰ πυροβολήσῃ εἰς τὸ πρῶτον βῆμα δραπετεύσεως τοῦ μεθύσου. Ἡ γραῖα παρετήρει περιφρονητικῶς τὴν σουβλερὰν περικεφαλαίαν του, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνταγάκλασις τῆς πυρᾶς ἔκαμε νὰ λάμπῃ.

Διατί, μητέρα, λέγει ὁ Ἰάκωβος, παρατηρεῖς μὲ τόσον μῖσος αὐτὸν τὸν κύριον ; εἶναι αὐτὸς ὅστις μοῦ ἔδωκεν ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα. Αἱ ἐφημερίδες λέγουν μὲν ὅτι οἱ Πρῶσσοι διαπράττουν παντοῦ δολοφονίας καὶ ὠμότητας, ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ψεῦδος, διότι εἰς ἐμὲ προσέφεραν εἰς τὸ Grand-Lucé ὅσα ποτήρια οἴνου ἤθελα.

Τῆς τὰ διηγεῖσαι αὐτὰ αὔριον παιδί μου. Ἐλθέ γρήγορα, ἄς σπεύσωμεν, λέγει ὁ Πρῶσσος.

Πάρε αὐτὰ τὰ χρήματα, μητέρα· ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ ὁδηγήσω κάπου αὐτὸν τὸν φίλον.

Ἡ γραῖα ἔλαβε τὸν σωρὸν τῶν χρυσῶν νομισμάτων καὶ τὸν ἔρριψε διὰ μέσου τῆς θύρας ὁ ἀξιωματικὸς ἐδέχθη ἓν νόμισμα κατὰ πρόσωπον· διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς ἐσημάδευσεν ἀμέσως τὴν δυστυχῆ· ἀλλὰ μία σκέψις παρευθὺς τὸν ἐσταμάτησεν· ἐὰν ἐφόνευεν αὐτὴν τὴν γυναῖκα ὁ υἱός της βεβαίως θὰ ἠρνεῖτο νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, ὥστε κατεβίβασε τὸ ὅπλον του, λέγων :

Σᾶς προειδοποιῶ, ὅτι ἐὰν ἐντὸς πέντε λεπτῶν δὲν ἀναχωρήσωμεν, θὰ σᾶς καύσω καὶ τῶν δύο τὰ μυαλά. Λοιπὸν ἐλθέ· καὶ ἐξήγαγεν ἀμέσως τὸ ὡρολόγιόν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἔκπληκτος παρετήρει ὀτὲ μὲν τὴν μητέρα του, ὀτὲ δὲ τὸν Πρῶσσον μὲ τὸ ἠλίθιον ἐκεῖνο ὕφος τῶν μεθύσων, ὅταν θέλουν νὰ ἐννοήσουν ἓν πρᾶγμα τρομερόν· κατόπιν ἤρχισε νὰ γελᾷ καὶ ἔκυψε τρέμων νὰ συνάξῃ τὰ χρυσᾶ νομίσματα· περιμείνατε νὰ τὰ συνάξω καὶ ἀμέσως ἀναχωροῦμεν.

Τέσσαρα λεπτὰ ἀκόμη, λέγει ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ μήτηρ ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν ἐπανερροῦσα τὴν δύναμιν καὶ τὴν εὐκινησίαν τῆς νεότητος, ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν τιμήν της.

Ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος διηυθύνετο πρὸς τὴν θύραν μὲ τὴν κεφαλὴν σκυμμένην συνάζων τὸ χυθὲν χρυσίον ! Ἀλλὰ προσέκρουσεν αἴφνης ἐπὶ τῆς μητρός του καὶ ἀνυψώσας τὴν κεφαλήν, ὀπισθοχώρησε· ἡ μήτηρ του ὑπερήφανος μὲ τὰ κατάλευκα μαλλιά της, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀστραπηβόλους καὶ μὲ τὰς χεῖρας τρεμούσας, ἦτο ἐκεῖ ἀπειλητική, φράττουσα τὴν θύραν :

Δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἀπ' ἐδῶ ! εἶπε, δὲν τὸ θέλω· μὲ ἀκούεις πουλημένε : δὲν θὰ ἐξέλθῃς ! Ἦτο θυμασία ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς αὐτῆ ἡ γραῖα γυνὴ τοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἰάκωβος, ὅστις εἶχεν ὀπισθοχωρήσει, ἐπροχώρησε. Ἔλα, μητέρα, μὴ κάμῃς ἀνοησίας· βλέπεις καλῶς ὅτι θὰ μᾶς τουφεκίσουν.

Δὲν θὰ ἐξέλθῃς ἄθλιε, δὲν θὰ ἐξέλθῃς.

Δύο λεπτὰ ἀκόμη ἐβαρύνθην, εἶπεν ὁ ἀξιωματικός.

Ὁ Ἰάκωβος ἔσφιγγε τὰς πυγμὰς ἀπὸ τὸν θυμόν

Ἀλλά, κύριε, δὲν εἶναι ἰδικόν μου τὸ σφάλμα· ἐγὼ θέλω νὰ ἔλθω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ κτυπήσω καὶ τὴν μητέρα μου· οἱ ἄνθρωποί σας εἶναι ἔξω, διατάξατε νὰ τὴν ἀποσύρουν.

Ἄθλιε ! προδότα κραυγάζει ἡ μήτηρ.

Ὁ Ἰάκωβος ἐρρίφθη τότε μανιώδης ἐπὶ τῆς μητρός του μὲ ὑψωμένας τὰς πυγμάς· αἴφνης ὀπισθοχώρησε, κραυγάσας φρικωδῶς καὶ ἐκυλίσθη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς καλύβης, σφαδάζων

— Κρύνω, μάννα, σφίξε με στὸν κόρφον σου ἀκόμα . . .
ποὰ εἶναι τούτη ἡ φωνή, μαννίτσα μου, ποῦ κλαίει ;
Ἄχ, πῶς φοβοῦμαι! . . — Σφάλισε τὸ γλυκερό σου στόμα,
παιδί μου, δὲν εἶναι τίποτε, εἶν' ὁ βοριᾶς ποῦ πνέει.

Μὴ κλαῖς, ἄχ, μὴ ὁ πόνος σου τὰ στήθη μου σπαράζει,
παιδί μου, ἕνας ἄγγελος μὲ τὰ λευκὰ φτερά του
σταλμένος ἀπ'τὸν Ὕψιστο μ' ἀγάπη σὲ σκεπάζει...
γιατὶ ἐκεῖνος ἀγαπᾷ τὰθῶα πλάσματά του...

— Πεινῶ, μαννίτσα μου, πεινῶ, μαννίτσα μου κρυώνω,
θαρρῶ καὶ κομματιάζουνε τὰ σπλάχνα μου μαχαίρια ...
Πεινῶ, μαννίτσα μου, πεινῶ μαννίτσα μου παγώνω...
Καὶ ἔσφιγγε τὴ μάννα του μὲ τὰ ψυχρά του χέρια.

— Ἐκεῖνος, φῶς μου γλυκερό, ἐκεῖνος ποῦ φροντίζει
γιὰ τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ ὅταν βαρὺς χειμῶνας,
σκεπάζει μ' ἄσπρο σάβανο τὴ γῆ, καὶ τὴν θερίζει
κρῦος βοριᾶς, κ' οὔτε σπυρὶ βρίσκεται στοὺς λειμῶνας.

Αὐτὸς παιδάκι μου φτωχό, αὐτὸς θὲ νὰ φροντίσῃ...
Καὶ ὅπως τρέφῃ τὸ πουλὶ μ' ἀνέλπιστη βοήθεια...
Θὰ θρέψῃ καὶ τὸ πλάσμα του καὶ θὰ τὸ ἐλεήσῃ
ἐνόσῳ πίστιν εἰς Αὐτὸν θὰ τρέφουμαι στὰ στήθια...

— Μάννα, πεινῶ, μουρμούριζε καὶ πάλι τὸ καϋμένο,
Κι' ὁ ὕπνος ἔγειγε γοργὸς τὰ βαρεμένα μάτια...
Τὸ ἔσφιγγε ἡ μάννα τοῦ σὲ στῆθος μαραμένο
καὶ μέσα ἡ κηδοῦλά της ἐγίνουντ' κομμάτια.

Ὦ ! τὰ μάτια μου, τὰ μάτια μου !

Ἡ μήτηρ του ἐκράτει τὸ ψαλίδιον ἀνοικτόν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐρρίφθη ἐπάνω της διὰ νὰ τὴν κτυπήσῃ καὶ μὲ τὰς δύο αἰχμὰς αὐτοῦ ἐξώρυξε τοὺς ὀφθαλμούς του λέγουσα : Ὁδήγησέ τους τώρα !

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐπροχώρησεν, ἀλλὰ πολὺ ἀργά

Ὁ δυστυχὴς περιεστρέφετο, ἐβρυχᾶτο, κρατῶν μὲ τὰς χεῖράς του τοὺς ὀφθαλμούς, ἔκλαιεν αἷμα, τὸ ὁποῖον ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ προσώπου του· ἀνεσηκώθη δοκιμάζων νὰ περιπατήσῃ, προσκρούων εἰς ὅλα τὰ ἔπιπλα καὶ κραυγάζων : μητέρα μου, Θεέ μου !

Προδότα ! τοῦ ἀπήντησεν ἐκείνη.

Οἱ Πρῶσσοι περιεκύκλωσαν τὴν οἰκίαν· ἐκπεπληγμένοι παρετήρουν τὴ μητέρα αὐτήν, ἀλαλον, καὶ ἀγρίαν καὶ ἀναίσθητον δι'ὅ,τι συνέβαινε πέριξ της. Κυρία, λέγει ὁ ἀξιωματικὸς κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποκαλυπτόμενος μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιόν της, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς χαιρετήσω ! Κατόπιν στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄνδρας του. Τουφεκίσατέ τους, διέταξε Γερμανιστί.

Οἱ στρατιῶται ἔσυραν ἔξω τῆς καλύβης τὸν Ἰάκωβον, ὅστις ἐθρήνει καὶ ἐβάδιζε κλονούμενος μὲ τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ μήτηρ ὠχρά, μὲ βλέμματα προσηλωμένα ἐπὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ, μὲ τὰ χείλη ὑπεροπτικά, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλὰ ἦλθε καὶ ἐτοποθετήθη μόνη της ἐπὶ τοῦ τοίχου πλησίον τοῦ τυφλοῦ, ὅστις δὲν ἠννόει τίποτε ἐξ ὅλων τούτων

Εἰς τὴν λάμψιν τῆς σελήνης, ἥτις ἐξήργετο τότε ἀπὸ ἓν σύννεφον, ὡμοίαζεν ὡς ἄγαλμα τοῦ καθήκοντος. Εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ υἱοῦ της καὶ οἱ δύο ἔπεσαν νεκροὶ τουφεκισθέντες Κατόπιν ὁ ἀξιωματικὸς διέταξε νὰ παρελάσουν οἱ στρατιῶταί του ἔμπροσθεν τοῦ πτώματος τῆς μητρὸς χαιρετῶντες στρατιωτικῶς τὴν ἁπλοϊκὴν αὐτὴν ἡρωΐδα Οἱ στρατιῶται μετέφερον τὰ δύο αἱματόφυρτα πτώματα ἐπὶ τῆς καλύβης καὶ τὰ ἔθεσαν ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐκεῖ τὰ ἐπανεῦρον οἱ χωρικοὶ τὴν ἐπαύριον, ὅτε ἡ γῆ ἐσείετο ἀπὸ τοὺς τρομακτικοὺς κρότους τῶν πυροβόλων τοῦ Mans.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ Γαλλία ἠγωνία.

Τὸ πεῦρα τῆς μητρὸς εἶχεν ἐν ὑπέρτατον μεγαλεῖον· ἡ κεφαλὴ ὠχρά, αὐστηρὰ ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ αἱματοβρέκτου προσκεφαλαίου· οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνοικτοὶ ὑελώδεις ἐτήρουν μίαν ἀγρίαν ἀκινησίαν. Αὐτὴ ἡ ἁπλῆ χωρικὴ ἡ ἀποθανοῦσα διὰ τὸ καθῆκον καὶ τὴν πατρίδα, πρὶν δοκιμασθῇ ὡς μήτηρ, εἶχε μίαν θείαν ἔκφρασιν μάρτυρος νικητοῦ.

(Paul Pionis) **Μαρία Β. Ζερβουδάκη.**

Καὶ πάλι, πάλι τοὔλεγε — Ταλαίπωρο παιδί μου,
ὅποιος ἐλπίζει στὸν Θεό, αὐτὸς ποτὲς δὲν χάνει...
Ἀκοῦς πῶς κλαίει ὁ βοριᾶς ; τὸ ἴδιο κι' ἡ ψυχή μου...
Κ' ἔτρεχε τὸ δάκρυ της σὲ μάγουλο σαφράνι.

— Αὔριο πάλι αὔριο, ἡμέρα ξημερώνει.
παντοῦ κλεισμένη ἡ δουλιά, παντοῦ στημένα βρόχια ..
Παγώνει μέστα χέρια μου καὶ σπάνει τὸ βελόνι,
ἡ μαύρη μ' ἔφαγε δουλιά, μᾶς ἔφαγε ἡ φτώχια...

Καὶ ξέσπασ' ἡ καρδοῦλά της ἡ ταλαιπωρεμένη
καὶ τὰ θολά της δάκρυα ἐτρέχανε ποτάμι...
Ἀπόξου ἡ βαροχειμωνιὰ φυσοῦσε μανιασμένη
κι' αὐτῆς τὸ σῶμα ἔτρεμε τῆς δόλιας σὰν καλάμι.

. . . . . .

Θαρρεῖς βουβός ὁ οὐρανὸς τὴν ἄμοιρη κυττάζει
γ' ἀγκομαχᾷ, νὰ δέρνεται στὰ σκοτεινὰ κλεισμένη...
Ἀπτὴν καρδιά της σὰ χολὴ παράπονο σταλάζει
καὶ μὲ τὴν πίστι στὸν Θεὸ, σὰν μάρτυρας πεθαίνει.

Βιργ. Π. Εὐαγγελίδου.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Σήμερον τὴν ἑσπέραν δίδεται ἡ γ' συναυλία τῆς Μουσικῆς Ἑταιρίας Ἀθηνῶν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Kremser. Τὸ πρόγραμμα ποικίλον καὶ ἐκλεκτὸν ἔχει ὡς ἑξῆς : 1) Ouverture d Oberon (C. M. von Weber). 2) α'. Volkslied β'. maerchen K. Komzak). 3) Symphonie Orientale. 3me partie «Sara la Baigneuse» (B Godard). 4) a. Air de Samson et Dalida (Saint Saenus). β'. Chanson ancienne (Eugène Sausay). Καὶ τὰ δύο αὐτὰ τεμάχια θὰ ψαλῇ ἡ γνωστὴ γόησσα ἀοιδὸς δὶς Elveda Boyer, ἥτις τόσας ἔχει συμπαθείας καὶ τόσον εὐχαρίστως θὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Τὸ 2ον μέρος τῆς συναυλίας περιλαμβάνει: Suite Miniature (C. Gui). α'. Petite marche. β'. Impromptu à la Schuman. γ'. Cantabile. δ'. Souvenir douloureux. ε'. Berceuse. f. Scherzo Rustique. 6) Rêve après le Bal Ed. Broustet. 7) Les fois du Danube (J. Straus)

ΕΞΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΔΡΟΣΟΣ

Ὁδὸς Ἑρμοῦ.

Μόλις ἀφιχθεῖσαι ἐξ Εὐρώπης νέαι ἀποστολαὶ ἐμπορευμάτων μὲ τὰ τελευταῖα ὑφάσματα τοῦ συρμοῦ. Ὡραῖαι τσόχαι διαφόρων χρωμάτων, ὡραῖα μάλλινα γκλασὲ τελευταίων σχεδίων, μεταξωτὰ καὶ ἀτλάζια ἀπαράμιλλα τὴν στερεότητα καὶ τοὺς χρωματισμούς. Πλουσία συλλογὴ λινῶν καὶ χασέδων καὶ περκαλιῶν, σινδόνια μονόφυλλα, τραπεζοστολαὶ λιναί, πεσκίρια, κάλτσαι ἀνδρικαί, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν πλουτισμὸν τοῦ γυναικείου καὶ οἰκογενειακοῦ ἱματιοφυλακείου. Προθυμία, εὐγένεια καὶ ἀβρότης τῶν ὑπαλλήλων, ἀκρίβεια καὶ τιμιότης εἶναι τὰ γνωρίσματα τοῦ καταστήματος τούτου.

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Ν. ΜΑΓΚΟΥ ΚΑΙ ΓΑΛΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ὡς προείπομεν ἤδη κατ' ἐπανάληψιν τὸ καλλίτερον καὶ ἐκλεκτότερα κομμένον κρέας πωλεῖται εἰς τὸ κρεοπωλεῖον τὸ ἐντελῶς Εὐρωπαϊκὸν τῶν κ. κ. Ν. Μάγκου καὶ Γαλανοπούλου, τὸ κείμενον εἰς τὴν βορειοανατολικὴν πλευρὰν τῆς Νέας Ἀγορᾶς.

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΑΣ

Ὅλαι αἱ οἰκοκυρευμέναι οἰκογένειαι, αἱ ἐπιδιώκουσαι τὸ εὐθηνὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ στερεὸν καὶ κομψὸν ἐνταυτῷ, θὰ εὕρωσι πάντοτε εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καλαμιώτου ἀρ. 22 κατάστημα τοῦ κ. **Κοκκαλάκη** κλίνας σιδηρᾶς Ἀγγλικὰς καὶ ἐγχωρίους διὰ μικρὰ καὶ διὰ μεγάλους καὶ δι' ὅλα ἀδιακρίτως τὰ βαλάντια. Ἀπὸ τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου, φοιτητοῦ, ὑπαλλήλου, μέχρι τῶν πλουσιωτέρων. Ἐπίσης δὲ καρέκλας Βιέννης καὶ ἱματιοθήκας.

Αἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν οἰκογένειαι, αἱ ἐρχόμεναι εἰς Ἀθήνας πρὸς προμήθειαν τῶν ἄνω εἰδῶν, εὑρίσκουσι παρὰ τῷ κ. Κοκκαλάκη πλὴν τῶν Ἀγγλικῶν εἰδῶν καὶ Ἀγγλικὴν ἐντελῶς εὐσυνειδησίαν καὶ ἀκεραιότητα.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ ΦΩΣΤΗΡΑ

Ὁδὸς Σταδίου.

Ἐν ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα ὑποδηματοποιεῖα τῆς πρωτευούσης, τὸ ὑποδηματοποιεῖον Φωστήρα, εἰδικὸν δὲ καὶ αὐτὸ διὰ τὰ γυναικεῖα ὑποδήματα, ἀφοῦ ἄλλοτε ἔφερε τὸν τίτλον «**Ὑποδηματοποιεῖον Κυριῶν**».

Τὸν συνιστῶμεν λοιπὸν καὶ αὐτὸν πρὸς τὰς κ. κ. ἀναγνωστρίας μας Ἐργάζεται πάντοτε μὲ δέρματα ἀρίστης ποιότητος, μὲ τεχνίτας πρώτης τάξεως, μὲ ἀκρίβειαν περὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν παραγγελιῶν ζηλευτῶν καὶ μὲ τιμὰς πολὺ λογικάς. Δέχεται παραγγελίας ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀρκεῖ νὰ σταλῶσι τὰ μέτρα καὶ νὰ προκαταβάλλεται τὸ ἀντίτιμον. Ἀναλαμβάνει δὲ καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν, δαπάναις τῶν ἀγοραστῶν.

FIVE-O-CLOKS

Τὰ φάιφ ὀκλὸκ τοῦ δημοφιλοῦς Χρυσάκη ἤρχισαν πάλιν καὶ ὁ ἐκλεκτότερος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν δίδει συνέντευξιν εἰς τὴν νέαν καὶ μεγαλοπρεπῆ αἴθουσαν, τὴν παραπλεύρως τῆς παλαιᾶς, ὅπου προσφέρεται τὸ τέϊον μὲ τὰ ὡραῖα ἀφρογάλατα καὶ τὰς κρέμας καὶ τὰ γιαούρτια τὰ θαυμάσια καὶ τὰς brioches καὶ ὅλα τὰ γαλακτερά, ὧν τὸ μονοπώλιον ἔχει ὁ κ. Χρυσάκης. Τὰ τέϊά του ἐπίσης εἶναι ἀρίστης ποιότητος.

Πλὴν τοῦ γάλακτος δὲ, τὸ ὁποῖον διανέμει εἰς τὰς οἰκίας, προσφέρονται τώρα κρέμαι φραπὲ καὶ βούτυρα καὶ γιαούρτια, ὅλα γνήσια καὶ καθαρὰ καὶ ὡραῖα Ἡ διαμονὴ μιᾶς μεταμεσημβρινῆς ὥρας ἐν τῷ μέσῳ τοσοῦ ἐκλεκτοῦ κόσμου εἶναι ἀληθὴς ἀναψυχὴ καὶ ἀπόλαυσις.

ΑΙ ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΟΥ ΤΣΑΜΗ

Ὑποδηματοποιοῦ τῆς Αὐλῆς

Ὁ Τσάμης καὶ πάλιν ἔφερε νέας φόρμας ἀρισίων διὰ ὑποδυμάτια τῶν χορῶν καὶ τῶν θεάτρων καὶ τῶν ἐπισήμων παρουσιάσεων κυρίων καὶ κυριῶν. Τὰ δέρματα δὲ διὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον εἶναι λεπτὰ ἀπιστεύτως, ὡς ἀπὸ μετάξι κατεσκευασμένα Ἔφερε κα ἀτλάζια διαφόρων χρωμάτων, ὡς καὶ λευκὰ δι' ὑποδήματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ. Καὶ τὰ πλέον ἄχαρα καὶ ἄσχημα πόδια εἶναι κομψὰ καὶ ἀγνώριστα ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτὴν καὶ κομψὴν ὑπόδησιν.

Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Ἀποικιακὰ-ἐδώδιμα καὶ ποτά.

Εἶναι ἓν ἐκ τῶν γνωστοτέρων ἐν Ἀθήναις καὶ σοβαρωτέρων εἰς τὸ εἶδός του καταστημάτων.

Ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν κατεῖχε τὴν ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ καὶ Βουλῆς γωνίαν, συγκεντροῦν ἀσφυκτικῶς κόσμον ἐκλεκτὸν καὶ ἐφοδιάζον τὰ πλουσιώτερα ἀθηναϊκὰ ὀψοφυλάκια.

Τὴν πολυάριθμον καὶ ἐκλεκτὴν πελατείαν του ὀφείλει εἰς τὴν ἀρίστην ἐκλογὴν τῶν εἰδῶν του, εἰς τὴν μετριότητα τῶν τιμῶν καὶ εἰς τὴν ἄκραν εὐσυνειδησίαν καὶ προθυμίαν, μεθ' ἧς ἐκτελεῖ τὰς διδομένας αὐτῷ παραγγελίας.

Ἤδη μεταφερθὲν ὀλίγα βήματα ὑψηλότερον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ Βουλῆς ἀριθ. 14, ἐντὸς εὐρυτάτου καταστήματος, προέβη εἰς τὴν προμήθειαν μεγάλων ποσοτήτων ἐμπορευμάτων τοῦ κύκλου του, ἤτοι βουτύρου, ἐλαίου, καφφέδων, ζαχχάρεως, ὀρυζίων, ὀσπρίων διαφόρων, κονσερβῶν (conserves) σάπωνος, τυρίων, ἐλαιῶν, χαβιαρίου καὶ ἄλλων ἐδωδίμων καὶ ποτῶν ἐκλεκτῶν, ἁπάντων ἀρίστης ποιότητος καὶ πωλουμένων εἰς τιμὰς λίαν εὐθηνάς· τὸ κέρδος εἰς τὴν κατανάλωσιν.